

## Dinsdag 23 januari

Op zondag 26 mei 2002 om 02.36 uur, precies 15 jaar en acht maanden geleden, geschiedde een wonder. Een meisje was geboren. Zoiets moois en gaafs had men nooit eerder mogen aanschouwen. Joke en Egbert waren het (voor het eerst in hun leven) roerend met elkaar eens. Dit wezentje was perfect. Ze noemden haar Sita. Nu had ik voor zo'n perfect wezen toch een iets klinkender naam gekozen. Sherezade of Esmeralda. Of desnoods Rosita.

Acht jaar lang heb ik mogen genieten van het exclusieve voorrecht het meest unieke wezen op aarde te zijn. Toen kwam er een jongetje bij. Max. En alsof dat nog niet genoeg was, drie jaar later nog zo'n mormel, Peter oftewel Puk. Ineens was ik niet meer zo exclusief. Ik was al groot en kon best meehelpen opruimen, voeden, luiers verwisselen, enzovoort. Als pa en ma naar het bal gingen mocht ik babysitten. Het sprookje was andersom. Ik werd van prinses gedegradeerd tot Assepoester.

Gelukkig heb ik school nog.

En Dorien en Rebecca en Miranda.

En niet te vergeten Pitt.

Het grootste stuk op school zit helaas een klas hoger en heeft, nog helazer, al verkering. Uiteraard met het stuk van de school van het andere geslacht. Maar we blijven hopen. Do, Re, Mi en ik. Eens zal hij toch moeten inzien dat er geen perfecter wezen op aarde bestaat dan ik. Waarom ziet die lummel dat nou niet! De enige opmerking die hij ooit tegen mij gemaakt heeft, en dan nog niet eens tegen mij in het bijzonder, is dat wij voor een notenbalkje aardig kunnen zingen. Alleen viel ik wel een beetje uit de toon.

Nou ja zeg!

Kan ik het helpen dat ik Sita heet en geen Fabiënne of Fabiola. Dat was toen wij vorig jaar met ons vieren op het dak van school een voorstelling van Ariane Grande's Side to Side gaven. We zagen er schitterend uit. Kleding, haar, alles was perfect in orde. Vier Ariane's op een rij. Waarom we nu zonedig het dak op moesten weet ik niet precies meer. Dat was Re's idee geloof ik. Zo konden de jongens, die bij de aanblik van al dat moois en lekkers dat wij in de aanbieding hadden natuurlijk niet meer te houden waren, er iets moeilijker bij. Achteraf was het toch niet zo'n goed idee want we kregen een week corvee van Lijpmans (=Leitmans), onze conciërge.

Bovendien leverde het slechts die ene opmerking van Pitt op. Niet eens een leuke.

Maar goed, het leven gaat verder en ik dus ook. Ik ben inmiddels alweer een half jaar ouder en iets wijzer geworden, dus zingen op het dak doe ik niet meer.

Wat ik de laatste tijd wel doe is mij zorgen maken. Dat komt door Re. Ze vertelde mij laatst dat ze had getongd met een wildvreemde. Ik sprong zowat uit mijn stoel van verbazing. Was dat vorige week in Poco Loco, en had ze mij daar al die tijd niets van verteld? Even dacht ik dat ze me zat te stangen. Gewoon om het feit dat ik nog nooit echt gezoend heb. Maar aan haar zwijmelende blik te zien sprak ze de waarheid.

Bijna zestien ben ik en dan nog ongetongd. Dat kan echt niet volgens de meiden. Ze hebben het allemaal wel eens gedaan behalve ik. En Miranda dan. Maar zij telt niet. Miranda is nou eenmaal Miranda. Sita is een groentje. En daar maak ik me grote zorgen over.

Het is niet dat ik nooit in de gelegenheid ben geweest, oh zeker niet. Het is meer dat ik niet durf. En dat durf ik weer niet toe te geven. Want Sita durft alles. Sita is nergens bang voor. Geen fobieën of angsten. Behalve voor naaktslakken dan. Die

met die huisjes kunnen er nog mee door, maar die dikke slijmerige kruipende griezels absoluut niet. Dat komt omdat ik ooit met mijn blote voeten iets uit het schuurtje wilde halen, en je raadt het al, ik trapte op zo'n naaktslak. Een dikke grijze met zwarte strepen. Ik sprong van schrik een meter de lucht in. Pas toen ik met mijn handen de overblijfselen van mijn voet schraapte kreeg ik in de gaten dat het een slak was waar ik met mijn blote voet in stond. Ik heb zitten schrobben en boenen om dat slakkenslijm van mijn handen en voet af te krijgen. Mijn hemel, dat spul is niet te verwijderen! Ik heb met een boender in een teil zeep zitten schrobben. Een ware marteling. Dus loop ik voortaan met een wijde boog om die griezels heen.

Als de meiden mij naar mijn ervaringen op het gebied van jongens en zoenen en zo vragen, hou ik me maar wat op de vlakke, maar volgens mij hebben ze wel door dat er iets niet in de haak is. En daar maak ik me dus grote zorgen over. Zo zie je maar weer hoe zwaar het leven voor een bijna zestienjarige kan zijn.

## **Vrijdag 26 januari**

Heb net Puk weggestuurd. Of ik weer griezelzee met hem wilde spelen. Dan liggen we in mijn bed, dat is de boot. De vloer is de zee waarin allerlei monsters, haaien en dergelijke zwemmen. Wanneer een van zijn knuffels in zee valt mag ik 'm er met gevaar voor eigen leven uit halen. Pukkie durft niet. Maar als ik Lapje dan gered heb, ben ik de held.

Nu even niet.

Ik heb belangrijker dingen te doen.

Ik moet schrijven.

Nog steeds niet getongd. Doe je ook niet zo gemakkelijk

onder de les. Maar vanavond gaan we (Do, Re Mi en ik) met z'n allen naar Poco Loco. Dan zal het er toch eens van moeten komen. Re hoopt haar onbekende tongvriend weer tegen het lijf te lopen. 'Nog nooit zo lekker gezoend,' zei ze. Alsof dat voor haar dagelijkse kost is. Meneer anonymus was nummer twee volgens mij. Maar verdorie, nu zal ik er toch ook eens aan moeten geloven! Misschien kan ik oefenen met haar geweldige minnaar. Als Re tenminste even de andere kant op kijkt. Ze was er vorige keer stiekem tussenuit geknepen, ik wist tenminste van niks. Ik heb haar de hele avond niet met een gozer gezien. Nu had ik het misschien te druk met andere dingen, maar zoiets zou me toch echt wel zijn opgevallen. En de anderen wisten ook van niks. Zou Re dan alles toch verzonnen hebben? Om aandacht te trekken? Dat zou typisch iets voor haar zijn. Ze is altijd bang aandacht tekort te komen. Arme Re. Toch wel sneu dat je op zo'n manier op wilt vallen.

## **Zaterdag 27 januari**

Dus niet. Hij was er wel degelijk. Niet bepaald een schoonheid. Een beetje klein. Brutaal. Donker. Meer het type Usher. Maar Re was helemaal weg van hem. Ze stelde zich behoorlijk aan. Bij alles wat ie zei moest ze zo ontzettend overdreven lachen! Ik had me liever even zonder haar bemoeienissen met hem bezig gehouden, maar dat zat er niet in. Re vond dat wij ons maar elders moesten vermaken. Nou vraag ik je! Je beste vriendinnen! Komt er een jongen in het spel, mogen wij opdonderen. Maar we gingen mooi niet. Ik wou haar wel eens zien tongen met dit onderdeurtje.

'Wat vind jij?' vroeg ik Do.

Een zes vond ze. Mi gaf hem een zes plus. Daar was ik het wel aardig mee eens.

‘Re, ben je soms ongesteld?’ vroeg ik haar.

‘Hoezo?’ hikte ze verschrikt.

‘Ik zie iets onder je rokje uit komen. Een draadje. Het is ook wel erg kort. Je rokje bedoel ik. Als je bukt kan ik je onderbroek zien. Wit met roze spikkels. Je had beter een string aan kunnen trekken.’

Re vertrok spoorlags naar het toilet.

Do en Mi stonden op de dansvloer en dus had ik Usher voor mij alleen. We waren nauwelijks verder gekomen dan: ‘Hallo, druk hier nietwaar?’ en: ‘Wat zeg je? Het is hier zo’n herrie!’ toen madam er weer aan kwam stuiven.

‘Er was helemaal niets te zien,’ beet ze me toe. ‘Bovendien heb ik een blauwe slip aan en geen roze met witte spikkels.’

‘Wit met roze spikkels,’ verbeterde ik haar.

‘Blauw,’ zei ze nijdig en of ik niet eens de dansvloer op moest.

Dat was de druppel. Die avond alweer niet getongd. Het wordt nooit wat met mij. En Re kan van mij de pot op. Van je vriendinnen moet je het maar hebben.

## **Maandag 29 januari**

Dat lukte van geen kant. Re negeren bedoel ik. Ze kwam dolenthousiast op ons afgerend terwijl wij (Do en ik) met onze duffe maandagochtendkoppen en de fiets in onze hand het schoolplein op liepen.

‘En hoe vonden jullie ’m? Is-ie geen schatje?’

Volgens mij was het meer een retorische vraag.

Ze wachtte ons antwoord niet af maar ging vrolijk verder. ‘Hij heeft me naar huis gebracht, zo lief. En we hebben uren gezoend. UUUren.’

‘Gewat?’ vroeg ik.